

Új Úton

344 E 69th street New York, NY 10021 (212) 734-5252 e-mail FHRCNYC@gmail.com www.elseoreformat.us

A New York-i Elsô Magyar Református Egyház Körlevele *Virágvasárnap-Nagypéntek-Húsvét*

2016

Jézus bevonulása Jeruzsálembe – Máté 21,1-11

Ha egy nagy városba híres ember érkezik, az mindig vonzza a tömegeket, nagy sereg lesi, ünnepli a hírességeket, elnököket, uralkodókat, királyokat. Barack Obama elnöki beiktatására például közel két millió ember volt kíváncsi. Ha elterjed a híre, hogy a pápa valahol tiszteletét teszi, szintén százezrek kíváncsiak rá, szeretnének a közelébe kerülni, vagy csak egy pillantást vetni rá.

A világ legfontosabb személyének érkezését azonban nem övezte ekkora tiszteletadás. Holott a Szentírásban azt olvashatjuk, hogy Ő a Királyok Királya és Uraknak Ura. Igaz, sokaság itt is volt, de ugyanaz a tömeg nem sokkal később már azt kiáltja a „Hozsánna Dávid fiának!” helyett, hogy „feszítsd meg!” És habár Ő volt minden idők leghatalmasabb uralkodója, aki Jeruzsálembe, vagy a Föld bármely országában megérkezhetett vagy valaha is érkezhetne, mégsem királyi pompával fogadták. Nem drága limousine-on érkezett, csak egy egyszerű számárcsikó hátán. Nem volt tűzijáték vagy légi parádé, csupán pálmaágakat lengettek az út mentén állók. A ruhája sem királyhoz méltó volt, csak egy egyszerű gyolcs. Mégis ez volt minden idők legfontosabb bevonulása. Nem mintha azelőtt Jézus nem járt volna Jeruzsálembe. Természetesen rendszeresen járt oda, életében sokszor tiszteletét tette ott, ám az utolsó jeruzsálemi látogatása már nagyobb jelentőséggel bírt. Ezért is emeli ki ennyire a Biblia, ezért is annyira fontos nekünk, hívők számára ez az esemény. Jézus most más miatt érkezett a városba. Öt nap van még hátra a kereszthaláláig. Pontosan tudja, hogy mi fog vele történni, minek kell meglennie, hogy a világ bűneit Isten megbocsáthassa. Nem véletlen, hogy számárcsikó hátán érkezik. A zsidóknál szokás volt, hogy a bírák számárháton utaztak, jelezve ezzel, hogy ők hadat nem viselnek, hanem a békesség hordozói. Tehát a számár hátán ülő Jézus jelezni szeretne volna, hogy Ő most mint Bíró vonult be, de a legigazabb Bíró, aki csak létezhetett a világon. Úgy is érkezett, mint Bárány, Isten Báránya, a tökéletes, szeplőtlen, büntelen áldozati bárány, aki feláldoztatik a világ bűneiért. Az ószövetségi időkben Isten a bünt úgy bocsátotta meg, hogy minden évben egyszer az emberek a főpap számára hibátlan, egészséges, tiszta állatot vittek, aki a nép nevében - vérontással – feláldozta azokat, vérüket pedig az oltárra hintette. Ha Isten elfogadta az áldozatot, akkor az oltárról tűz csapott fel, és felszárította a vért, jelezve, hogy megbocsáttattak a bűnök. Ám Jézus eljövételével erre többé nincs szükség, hiszen Ő, mint maga a Bárány, a nagy és ártatlan áldozat, önmaga vállalta ezt a szerepet, hogy nekünk békességünk lehessen az Atyával. Hogy bármikor mehessünk Elé és közösségünk lehessen újra Vele, hiszen míg a bűn elválasztott Tőle, ezt nem tehetjük meg szabadon. Azért újra, hiszen az Édenkertben Ádám és Éva még

szemtől-szemben láthatta Istent, vele lehetett éjjel és nappal, hallhatta a hangját, érezhette jelenlétét. Ám a bűnbeeséssel mindez megszakadt, és csak a kereszten állt helyre ez a kapcsolat.

A bírakkal kapcsolatban lenne még egy gondolatom, miszerint amíg a bírák nem csak Jézus korában, most is így van, szerettek és szeretnek büszkélkedni, addig Krisztus szelíd és alázatos maradt. Egy bíró szereti az embert a törvénnyel jól kupán csapni, de Jézus azt tanította, hogy „tartsd oda a másik orcádat is!”, ha megütnek. Nem hogy soha nem üti-veri az embert, hanem örök időkre a karjában tartja és vigyázza.

A zsidók nagy többsége, és később az egész emberiségre is vonatkozik, amit mondok, nem ismerték fel a meglátogatásuk napját. Sem fizikai sem lelki értelemben. Vártak ők egy királyra, egy messiásra, egy olyan királyra, akinek kard lesz a kezében, aki a kard suhintásával legyőzi az „óriást” akár Dávid egykoron Góliátot – hiszen Dávid fiát várták, és Ő valóban az is volt! .e nem azt kapták, akit elképzelték maguknak. Kard helyett szeretetet hozott, önfeláldozást és békességet. Lelki kardja mindössze az Ige volt, ami viszont a vesék és szívek vizsgálója. Vártak ők egy királyt, aki majd megmenti őket a római elnyomás alól, és nem vették észre, hogy a leginkább nem az elnyomás miatt vannak rabságban, hanem saját bűneik miatt. Isten Kezét keresték és nem az Arcát. A saját kívánságaik és érdekeik kielégítésére és érvényesítésére kívánták Krisztust, de az nem tetszett nekik, hogy Isten szuverén, Ő a VAGYOK, akinek saját akarata van minden ember életére nézve. Úgy képzelték, majd bevonul a királyuk, megkoronázzák, és uralkodni fog az Ő királyságában. De Jézus még ma sem jött el az Ő országába. Ennek még meg kell lennie, mikor visszatér másodszor mint Úr és Király a Földre. Első ittlétének az engesztelés, a másodikkal azonban teljesen más lesz a célja. Ítéletet fog hozni élők és holtak felett. Ekkor már úgy fog eljönni, mint Úr és Király, aki elfoglalja az Őt megillető királyi széket, bevonul az Ő királyságába, és uralkodni is fog.

Manapság is sokan gondolják úgy, hogy Isten azért kell, hogy megadja, amire szükségünk van. Ha betegek vagyunk, gyógyulást, ha anyagi gondok vesznek körül, akkor pénzt, ha szomorúak vagyunk, örömet...stb. a VALAMIT akarjuk ahelyett, hogy a VALAKIT, a SZEMÉLYT kívánnánk, aki Ő maga. És aki ráadásként minden mást meg képes adni, ha Őbenne gyönyörködünk, ha Őt keressük először. Sokan csalódnak ezért Istenben. Mert nem azt kapták, amit vártak. Akárcsak Virágvasárnapkor Jeruzsálemben az emberek. Ezért skandálták öt nappal később Húsvétkor oly nagy meggyőződéssel, hogy „Feszítsd meg!”. Hiszen nem az történt, amit ők elképzelték. Már nem is volt olyan szimpatikus ez a Jézus, mint azelőtt. A rómaiak még mindig itt vannak a nyakukon, nem lett jobb az életük sem anyagi sem semmilyen formában, mióta itt van ez az ember... ígylát vesszen. Természetesen mindez nem történhetett volna meg, ha az Atya erre engedélyt nem ad odafentről. Mégis elgondolkodtató.

Egyszer azt kiáltjuk: „Hozsánna a magasságban a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében!” Aztán a lelkesedésünk olyanná válik, mint a reggeli harmat. Felnyalja a reggeli nap első sugara. Nem sokára már mi is a tömegben találjuk magunkat, akik követeljük, hogy veszítsék el Őt.

Még szerencse, hogy Isten nem így bánik velünk. Ő hűséges hozzánk akkor is, mikor mi időről-időre hűtlenek leszünk hozzá. És mindig megbocsát, ha hozzáfordulunk a bűneinkkel. Ilyen nagyszerű a mi Istenünk. Nem kéri, hogy palmaágakat lengessünk vagy tűzijátékkal ünnepeljük Őt, elég neki, ha látja a szívünkben az Érte égő szeretetünket. Megelégszik azzal, ha jól bánunk embertársainkkal és tiszteljük, szeretjük őket is. Ha elmondjuk mindenkinek, hogy Ő él, létezik, hogy nem maradt a sírban, hanem feltámadt harmadnapon.

Közeledik a péntek, mikor is Krisztus a Golgotára ment helyettem. Én ezekkel a gondolatokkal ünnepelem Őt. És köszönöm Neki, hogy minden úgy történt, ahogy.

Gondolatok a nagypénteki ünneplésünk elé.

„... azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált. Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.” (Zsidó levél 2,9-10) Keresztyén

Testvéreink! A Bibliát olvasók és általában a nagypéntekkel foglalkozók úgy tudják, hogy Jézus kereszthalálának eseményei úgy kezdődtek el, hogy a papi tanács tagjai elhatározták az ő halálát. Valójában a nagypéntek eseményeinek kezdete a Szentírás első lapjain van megírva, az ember bűnbeesésénél és az Isten válaszával. Amikor az első emberpár, a mi őszüleinck az igazság helyett a bűnt, a hit helyett a hitetlenséget választották, akkor kezdődött el a nagypéntek. Amikor a kegyelmes Isten nem pusztította el az embert, hanem helyette üdvigéretet mondott: nos akkor vette kezdetét a nagypéntek. A Mindenható irgalma jelölte ki a teremtést követő időkben Szent Fia útját, aminek a csúcspontja a golgotai kereszt lett, ahogyan alapigénk is vallja: Mert az volt méltó Istenhez, hogy őt, üdvösségünk fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé! Isten Fiának ebben az embervilágban csak a szenvedés jutott, ahogyan az Apostoli Hitvallás vallja meg Krisztus Urunk élettörténetének összegzéseként: „Szenvedett Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt...” Nem tudom, feltűnt-e már nekünk, amikor elmondjuk, hogy „született Szűz Máriától” azután rögtön az jön: „szenedett Poncius Pilátus alatt”. Majd így folytatódik: „megfeszítették, meghalt és eltemették.” Ami az Ő emberré léte és kereszthalála között volt, azt egyetlen szóval lehet jellemezni: szenvedett. Az Apostoli Hitvallás Jézus harminchárom esztendő földi szolgálatát ebbe az egyetlen szóba tömöríti: szenvedett. A mostani nagypénteken, figyeljünk arra először, hogy miért kellett a kereszthalálig tartóan szenvednie az Úr Jézus Krisztusnak, másodsor pedig értsük meg, hogy milyen következményeinek legyenek a mi életünkben annak, Urunk szenvedett és nagypénteken meghalt? Miért kellett ennek a tökéletes, szeretetteljes, kedves Krisztusnak, Isten Szent Fiának ennyit szenvednie? A választ az Ige adja meg: Ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált! Az történt nagypénteken, hogy Isten Fia miattunk, helyettünk és érettünk teljesítette be szenvedése útját. Milyen furcsán, idegenül hangzik: mindezt Isten kegyelme munkálta. Hát mi volt abban olyan kegyelem, hogy az Úr Jézus Krisztus kereszthalált szenvedett? – kérdezheti a balga, hitetlen. Mi tudjuk: a kegyelem itt rólunk szól. Krisztusunknak azért jutott a kegyetlenség, hogy minékünk kegyelemben legyen részünk. Ez egy nagyon mély és alázatra indító kijelentés. Valaki azért szenvedett elképzeltetlen fájdalmak és gyötrődések között, hogy nekünk ne kelljen. Aki a kereszt előtt hálával tud térdre borulni, az érti a nagypéntek titkát, és annak az embernek van üdvössége. A másodikként feltett kérdésünk ez volt: mi a következménye az életünkre nézve a Krisztus kereszthalálának? Nagypénteken a templom kárpitja felülről kettéhasadt. A kárpit volt, ami a szentek szentjét elzárta, de szabad lett az út. Szabad az út a Mindenhatóhoz. Szabad, mert megbékélt velünk az Isten. Nem mondja azt: el a szíнем elől! Nagypénteken megnyíltak a sírok. Kiderült, hogy a kereszt diadaljel. Diadalívet építettek a császárok. Isten keresztet, hogy azt hirdesse: legyőzte a halált. A feltámadás lesz a második jele annak, hogy vereséget szenvedett a halál. Fontos következménye legyen életünkben Jézus halálának. Mi magunk is a megbocsátásban kell, hogy járjunk, hiszen nekünk is annyi bűn bocsátott meg. *Konczné Lehoczky Krisztina lelkipásztor.*

Húsvéti gondolatok

Ha megkérdeznénk a ma emberét, hogy mi is a húsvét lényege, a válaszok alapján zavarba ejtően vegyes kép alakulna ki. Kérdezzük csak meg az utca emberét miért ünnepeljük a húsvétot minden évben máskor, de mindig március 22. és április 25. között! Vajon ki tudná rá a választ? (Pedig „igen egyszerű” a felelet: az ünnep napja a tavaszi napéjegyenlőség utáni holdtöltét követő első vasárnap. Biztos bukás a televíziós vetélkedőkben.) Avagy, érdeklődjük már meg, hogy melyek a húsvét jelképei? Felelet: nyuszi, tojás, sonka, bárány, csoki stb. Vagy kérdezzük meg nyugodtan a köznapi embert, hogy milyen eredetű az ünnep? Repdesnek a válaszok: keresztény, germán, római, valláshoz nem köthető pogány, avagy ősmagyar. Úgy tűnik valóban nagy a baj a húsvét körül. Ennek a bizonytalanságnak az okai között egyfelől az elemi bibliaismeret hiányát, a hagyományaink elértéktelenedését, valamint a határtalan szinkretizmust, a vallások és elképzelések látványos keveredését nevezhetnénk meg. Kezdjük az ünnep nevével, hisz egy ünnep lényegének a megértéséhez elsőként is segíthet az elnevezés. Lássuk be, a húsvét szavunk nem sokat segít. Az rögtön világos számunkra, hogy ezt az ünnepet így, ebben a formában, csakis egy magyar ember tudja elnevezni. Mit üzen a név? Újra magamhoz vehetem a húst. Sokszor halljuk választási időszakban a következő vádat Ady és József Attila után szabadon: A magyar a hasával gondolkodik. Bár berzenkedik bennünk a lélek a summás ítélet miatt, de a húsvét szó hallatán az idézett kijelentésnek halovány igazságát el kell fogadnunk. Az elnevezés kialakításában nagy segítség lehetett, hogy a negyven napos nagybőjt azzal kezdődött, hogy húshagyókedden (latinul: carne vale- azaz karnevál) látványosan búcsút intettek az emberek a jóféle húsos ételeknek. A negyven napon át tartó szomorúság után pedig - melynek egyik kiváltó oka éppen az ételmegvonás volt - újra eljöhettek a sonkák, sülték ideje. A régi szokás emléke a húsvéti sonka ünnepélyes felszelésében és tálalásában él tovább. Ne gondoljuk azt, hogy az elnevezés gondjával egyedül vagyunk a világban. A német nyelvben az ünnep neve Ostern, angolul Easter. Mint látjuk a német-osztrák testvéreinknek, de az angoloknak, az amerikaiaknak, ausztráloknak sem könnyű a dolguk. Itt már a vallási keveredés talaján állunk. Vajon honnan is jöhetett az ünnep neve? Azt azonnal látjuk, hogy a két nyelvben az elnevezés közös töről fakadhat. Valószínű, hogy a kelet, a kikelet, azaz az Ost ill. east szó módosulása a két ünnepnév. Más magyarázat szerint a német mitológiában szereplő Ostra termékenység istennő nevének a két nyelvben végbement módosulását érhetjük itt tetten. A lényeg az, hogy a tavasz, a természet új életre kelésének öröme köszön vissza az ünnep elnevezésében. A keresztény hitre tért germánok, kelták, angolszászok gondolkodásukban egyszerűen a régi név alatt ünnepelték az újat. Ennek a gondolatvilágnak a továbbélését látjuk a tojás festése, a locsolkodás, a tojást tojó nyuszi szimbólumaiban és szimbolikus cselekedeteiben. A tojást tojó nyúl szimbóluma egyenesen érthetetlen, genetikailag nonszensz az Ostra istennő mítoszának ismerete nélkül. A termékenység istennőjét tavaszi virágokkal, indákkal körülvéve, tojással kezében, lábánál nyulakkal, feje felett repkedő madarakkal ábrázolják. Fejét tavaszi virágokból font koszorú ékesíti. Az istennő és a kezében lévő tojás a természet megújulását, a tavaszi ébredést szimbolizálja. Ostrának a legenda szerint volt egy különleges madara, amely színes tojásokat tojt. Egy napon az istennő a madarat a gyerekek szórakoztatására nyúllá változtatta, azóta tojnak a nyulak színes tojásokat. Eddig a színes történet. Mi azonban folytassuk tovább az ünnep elnevezését kutató

körutunkat. A franciák, spanyolok, olaszok ünnepünket a zsidó ünnepre, a peszah-pászkha-páskára utaló szóval nevezték el. Lássuk be, ez sem segít a derék galloknak, hispánoknak, itáliaiaknak megérteni, mi is a húsvét lényege. Talán meglepő lehet, de az orosz nyelv őrizte meg legkövetkezetesebben az ősi jelentést. A hét egyik napjának elnevezésében minden orosz tudhatja, hogy mi is történt húsvétkor. Ez a szó, a voszkreszenyie, azaz a vasárnap szavuk. A szó ugyanis – és nem emlékszem, hogy az orosz órákon tanárim ezt nagy lelkesedéssel kifejtették volna – azt jelenti, hogy feltámadás. Végül elérkeztünk a húsvét ünnepének szívéhez, lényegéhez, a feltámadáshoz, azaz a halál feletti diadalhoz. Húsvét egy konkrét történelmi eseményről szól: Jézus Krisztus feltámadásáról. A Szentírás tanúsága szerint – és ezt még Jézus ellenségei sem tagadhatták – Jeruzsálemben, Pontius Pilátus helytartó regnálásának 7. évében, a páska előtti napon, pénteken kivégezték a Názáretből való Jézust. A kivégzést követő harmadik napon – tehát vasárnap- a sziklasírt, amelybe Jézus testét helyezték, annak ellenére üresen találták a Jézust követő asszonyok és az apostolok, hogy sokmázsás kő zárta és testőrség felügyelte. Sőt, ugyanezen a vasárnapon, de az elkövetkező negyven napon keresztül személyesen is találkoztak és beszélgettek az életre kelt Jézussal. Mindez azt hirdette a számukra, hogy van a halálnál is hatalmasabb erő. Jézus Krisztus feltámadása már önmagában is ünnepelni való esemény lenne, maga a csoda, de ennek a csodálatos eseménynek a következményei teszik igazán örömteljessé az ünnepet. Jézus Krisztus feltámadása a mi feltámadásunknak, a halál utáni életünknek a prototípusa. Pál apostol az ún. „Feltámadás Himnuszban” megénekli Krisztus feltámadását, majd hozzá teszi: „éppen így lesz velünk is.” (1 Korinthus 15) A Húsvét lényege az, hogy az életet reményteljessé teszi. Herkules oszlopa, az Atlanti óceán előtt az volt írva, hogy „non plus ultra”, azaz nincs tovább. Jézus Krisztus feltámadása előtt az emberi lét végét a halál jelentette, ahonnan nincs tovább. Jézus feltámadása azt üzeni: plus ultra, azaz van tovább. Lesz tovább. Vár még ránk valami és vár ránk Valaki a földi életút után. *Koncz Tibor lelkész*

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre...” (1 Péter 1,3)

Kedves ünnepre készülő olvasó! Legyen e Húsvét számadra az újjászületett és önmagára talált Péter hitelményének ünnepe. Templomunk nyitott ajtaja és harangja téged is hívogatnak, hogy egy újabb, talán kevés sikerrel és reménnyel biztató év első felének fáradságos küzdelmei között megnyugvásra találj. Az ünnep megszokott láza mellett vedd elő a jó lelkiismereted mellett az elfelejtett vagy elnyomott hited és használd ki a lehetőséget, ahogyan Péter tette. De ha éppen most jutsz el oda, hogy tamáskodó kételyeid toporgásából a feltámadt Istenfia megismerése felé elindulj, akkor vesd le magad a "való világ" bálvány-magaslatairól Isten egyszerűségének és szeretetének mélységeibe. "Mert aki hisz, az üdvözülni" (Mk.16:16). (szerk.)

***Áldott, Reménységteljes Húsvéti ünneplést kívánunk
minden kedves testvérünknek, gyülekezeti tagnak és látogatónak!***

„A keresztyénség nem csak földi tényező, nem csak lelki balszam, ideleenn ható erő, nem csak kultúra, nem csak humanizmus, nem csak történelem: a keresztyénség az örökélet iskolája.” Ravasz László

Rejoyce! Christ is risen!

It's Friday morning. Based on the previous night's hearing and early morning verdict, the great Sanhedrin in the religious trial has condemned Jesus to death. The lengthy trial ends with Caiaphas', the presiding high-priest's, grand finale: "Are you the Messiah, the Son of the Blessed God?"- he asked. For Jesus, this is *status confessionis*, or even: *hora revelationis* (John 2:4; 2:24). He replied: "ANI HU, - I AM" "And you will all see the Son of Man seated at the right side of the Almighty and coming with the clouds of heaven!" Then the high priest rent his clothes, and said, "What need we any further witnesses? (Mk. 14:61 and following)¹

Based on this and in accord with Jewish religious laws, Jesus should have been stoned, however the Romans removed their right of execution a while back. In order to validate the verdict of the religious trial they shifted the case unto a political platform, and conforming to the Palestinian customs of the time, arrived as a loud horde before the praetorium. Jesus, bound, was escorted along, and the entire Sanhedrin marched over with Caiaphas in the lead. Pilate, whose seat of government was in Caesarea, happened to be in Jerusalem. Apostle John writes that the accompanying masses did not enter the Romans' "impure edifice" (?) "lest they should be defiled; but that they might eat the passover". (John 18:28) Pilate came out, and the charges have been enumerated in a series of questions and answers. Not one word has been mentioned of what was discussed during the religious tribunal; here only political accusations have been voiced.

The gospels have saved seven sentences spoken by Jesus on the cross. Matthew and Mark the same one, Luke and John three each. (Matthew 27:46; Mark 15:34; Luke 23:34, 43, 46; John 19:26, 28, 30) Jesus recited these and perhaps the entire 22nd Psalm in fragments during his three-hour long passion. Psalm 22 is the so-called Messiah-Psalm.

Suddenly, this man vilely punished by a death deserved only by slaves, rebels and false prophets, begins to speak and prays for his enemies: "Father, forgive them; for they know not what they do!" (Luke 23:34) According to the presumptions of New Testament scholars, he must have cited the verses of the 22nd Psalm more frequently, at least while his physical strength and consciousness lasted, and with these actions he probably astonished all those present.

The universe is not in the hands of mankind, its own destiny is not controlled as such, but it rests upon the might of the all victorious God and his love above all human comprehension: "For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life." (John 3:16) The cross, therefore, does not have the last say; this belongs to Christ who is glorious over death!

In the Bible we read it thusly: "...behold a white horse; and he that sat upon him [was] called Faithful and True, and in righteousness he doth judge and make war. His eyes [were] as a flame of fire, ...; And he [was] clothed with a vesture dipped in blood: and his name is called The Word of God. ...And he hath on [his] vesture and on his thigh a name written, KING OF KINGS, AND LORD OF LORDS." (Revelations 19:11-12-13, 16) The risen Christ, triumphant over death: the rejoicing message of Easter! (*editor*) ***To all of our brethren near and far we wish a joyous Easter celebration: Christ has risen, indeed!***

"Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást."

Jelenések 5:12

„Pedig betegséginket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő s...ebeivel gyógyulánk meg.

Mindnyáján, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétvét ő reá veté.” – Ézsaiás 53: 4-6 –

„Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.”-Kolossé2:14-

Nagypénteken arra emlékezünk, hogy Jézus Krisztus magára vette bűneink büntetését, meghalt helyettünk és érettünk. Isten gyűlöli a bűnt, Ő Szent és Igaz, a tulajdon Fiának nem kedvezett, amikor bűneinket rajta látta, és amikor Jézus magára vette bűneinket, Isten igazságos ítélete Őt súlytotta helyettünk. Amikor az Éden kertjében megígérte, hogy lesz szabadulás, azzal azt is mondta, hogy a bűn nem marad büntetlenül. Talán felmerül benned a kérdés, hogy hogyan lehet egy személy halálával számtalan másik ember életét megmenteni? A válasz: Jézus Krisztus többet ér, értékesebb mindannyiunknál. Ő az egyetlen út az Atyához, az egyetlen lehetőség az életre. Már itt a földi létben kell Őt választanunk, ha az örökkévalóságot is szeretnénk Vele, Nála eltölteni. Isten kegyelmét kínálta és kínálja fel ma is a mi számunkra. Aki ezt a kegyelmet, ezt az Áldozatot megveti, a kárhozatba jut. Áldjuk Istent, a felkínált kegyelemért, és szeretetéért, mert Jézus Krisztusban utat nyitott a mi számunkra az Ő trónusához. Az a kérdés, te mihez kezdesz a felkínált kegyelemmel?

"Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje."-I. Korinthus 1:18-

Tollas Tibor: Hozsanna húsvét

Hozsanna húsvét! Künn a tavasz száll,
Sziklasírodból föltámadtál
És csodát műveltél megint.
Pusztá földünk virággá ébred,
Sok zsenge ág zsoldárt zeng néked,
Jézus, naparcod rámtekint.

Hozsanna húsvét! Hitünk sója,
Bénák, betegek gyógyítója
Fénypallosodtól a halál
Sötét szárnyával éjbe rebben,
Szétáradsz bennem győzhetetlen,
Romlandó testem talpra áll!

S futnék a fénynél sebesebben,
Húsvét tüzét a holt lelkekben
Gyújtani elvesző úton.
Hírül adni a beteg, fáradt
Társaknak újuló csodádat. -
Hozsanna Néked Jézusom!

Hiszed-e?

„Feltámadott!” – De hiszed-e?
Vagy kétségekkel vagy tele?
Átjárta-e a szívedet
a feltámadás öröme?
Tudod-e, hogy JÉZUS veled
minden napon, s hogy ez elég?
Hordozza-e az életed
a feltámadás erejét?
Füle Lajos

Mindenkinek

Kétségek és kételyek között is
Lehet remény a szívben,
Mert van értelme bízni,
...Az ember-teremtőben.
Friebert Tibor